

Un 40% de les discriminacions lingüístiques del 2021 es van perpetrar en l'àmbit sanitari

written by Redacció Unilateral | 12 de novembre de 2022

Plataforma per la Llengua ha publicat un any més un [report amb el recull i l'anàlisi de les discriminacions lingüístiques](#) patides l'any anterior per catalanoparlants per part de les administracions de l'Estat espanyol que van arribar al coneixement de l'entitat. Es tracta de casos en què treballadors públics van exigir a un ciutadà que parlés en castellà i no s'expressés en català, en què es van negar a prestar-li un servei o a donar-li una informació perquè parlava en català, o en què el van insultar, vexar o menysprear per aquest motiu. Aquests casos d'abús i tracte antiigualitari formen part d'un problema més gran de discriminació lingüística estructural a l'Estat espanyol i estan lligats a la ideologia supremacista castellana del nacionalisme espanyol i al redactat discriminatori de la Constitució i les lleis.

Les discriminacions lingüístiques el 2021

L'any 2021 hi va haver un rècord en el nombre de discriminacions que van arribar a coneixement de Plataforma per la Llengua, amb un total de 99. En els anys anteriors, hi havia hagut una tendència de creixement continuat: havien estat 25 el 2018, 32 el 2019 i 52 el 2020. Probablement, aquest creixement (del 90,4%) s'explica sobretot per l'augment en l'ús del servei de queixes de l'entitat per part de la ciutadania, lligat al gran creixement en la projecció pública de l'entitat. Alhora, és possible que hi hagi hagut un augment en la consciència i la militància lingüística de la població catalanoparlant, atès que el problema de la convergència lingüística al castellà és més present que mai en el debat

politicosocial.

Com en els anys anteriors, Catalunya va acumular la gran majoria de les discriminacions lingüístiques que van arribar a coneixement de l'entitat. Concretament, 75 de les 99 discriminacions del 2021 es van produir a l'antic Principat. Aquesta circumstància pot tenir diverses explicacions, però totes tenen relació amb la històrica disgregació dels territoris catalanoparlants, la manca d'unitat política que ha conduït a realitats socials, culturals i ideològiques ben diverses. Per una banda, la mateixa disgregació ha dificultat la conformació de moviments, projectes i iniciatives compartits; això encara avui afecta Plataforma per la Llengua, nascuda a Barcelona i que acumula la gran majoria d'associats a Catalunya. Per altra banda, a Catalunya s'ha conformat històricament un moviment nacional alternatiu a l'espanyol, un moviment que ha arrelat amb força entre la població i que té una capacitat de resistència elevada en l'imaginari supremacista castellà. Això fa que, probablement, les actituds de manteniment de la llengua i de no convergència cap al castellà hi siguin més freqüents i, per tant, també hi hagi més discriminacions.

També com en els anys anteriors, l'Administració General de l'Estat ha estat l'administració que més discriminacions ha generat, concretament 49 de les 99 (49,5%). Això ve causat per la redacció discriminatòria de les lleis estatals de funció pública: per bé que tots els treballadors tenen l'obligació de garantir que els ciutadans rebran l'atenció en la llengua oficial de llur preferència, i per bé que les institucions i els òrgans administratius s'han d'organitzar de manera que aquest dret quedi garantit, la pràctica totalitat dels treballadors estatals estan exempts d'un requisit de conèixer el català. Aquesta manca d'obligatorietat crea impediments seriosos als ciutadans que volen exercir el dret de comunicar-s'hi en català i facilita que els treballadors els exigeixin il·legalment passar-se al castellà.

Amb tot, percentualment, el pes de l'administració estatal en la generació de discriminacions va reduir-se de manera significativa, a conseqüència del gran augment de denúncies per casos de discriminacions en la sanitat pública, que és gairebé sempre de competència autonòmica. L'any 2021, 38 de les 99 discriminacions van ser autonòmiques (21 més que el 2020, un 123,5% més). D'aquestes, 37 es van perpetrar en l'àmbit sanitari. Aquesta explosió en aquest sector pot tenir a veure amb un augment de la consciència lingüística en els pacients, però probablement també es pot vincular al relaxament en l'exigència del requisit de coneixement del català per part de l'administració i a la presència cada cop més gran de professionals no formats a Catalunya (vegeu l'apartat d'activitat col·legial de l'[Informe anual 2021](#) del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona).

Per àmbits específics, el de la salut va ser, amb diferència, l'àmbit en què es van produir més discriminacions, 39 de 99 (el 39,4%). En segon lloc, van quedar els cossos policials, pràcticament sempre estatals, amb 18 casos (el 18,2%). Els jutjats i registres, un àmbit tradicionalment molt generador de discriminacions, van tenir un paper discret, amb tan sols 5 (el 5,1%), en consonància amb una tendència a la baixa en els darrers anys. Això indica que possiblement s'ha fet un esforç per evitar les discriminacions lingüístiques en aquest sector, per bé que el judicial continua essent un poder molt castellanitzat, en part pel redactat de les lleis (les parts i els testimonis poden expressar-se en català allà on és oficial, però el procediment s'ha de fer en castellà si una part ho reclama) i en part per la composició de la judicatura i del funcionariat judicial.